

се въ дома му, когато додохъ въ София да му съобщъ, че избирането му въ Панагюрище не е възможно. Другъ пътъ не съмъ ходилъ въ неговата къща и другъ никой не ме е запозналъ съ него.

— Като не познатъ вамъ човѣкъ, какъ така отидохте дома му?

— Азъ само единъ пътъ ходихъ, както казахъ, и то само да му съобщъ, че неговата кандидатура е невъзможно да се прокара въ Панагюрище. И за справка на това, можете да се обърните въ Панагюрище до когото искате.

— Отъ гдѣ знаехте, че неговата кандидатура е невъможна?

— Отъ разговора съ приятели Панагюрци узнахъ.

— Бѣхте ли задължени отъ нѣкого да му съобщите това?

— Не бѣхъ упълномощенъ отъ никого. Нито пъкъ бѣхме длѣжни да го избираме въ Панагюрище. Но като бѣхъ тукъ, азъ самъ искахъ да му съобщъ, че е невозможно да се избере.

— Вий не се познавате съ него, а отидохте да му съобщите това. Кой ви накара да вземете това обязательство на себе си?

— Като додохъ въ София, научихъ се, че билъ опозиция, и по този случай, искахъ да се вида, да се запозная съ него.

— Добрѣ, но въ София има още: Орошаковъ, Радославовъ, Илия Цановъ, Тодоръ Иванчовъ и други и между тѣмъ, на тѣхъ не отидохте нищо да кажете, а на тозъ, когото не знаете. Какъ така това?

— Това си има началото. Прѣзъ 1889 г., въ края, бѣхъ въ Пловдивъ. Отидохъ на гости у г. Бобчева. Стана дума за прѣдстоящитѣ избори на нар. прѣдставители. Азъ го попитахъ, като знамъ, че е човѣкъ отъ опозицията, да ли ще вземе участие. Той ми каза, че нѣма да вземе участие, нито да се избира, нито за други да дѣйствува. Попитахъ го защо? — Защото, каза, не сме въ сила и положение да се боримъ съ съществующия рѣдъ и властующата партия. А като го попитахъ, кой е въ състояние, той ми каза, че Каравеловъ е единствения човѣкъ, който ще може да бѣде достоенъ опозиционистъ на това правителство. Отъ тогава азъ имахъ такова понятие за г. Каравелова, щомъ това ми каза г. Бобчевъ.

— Какво ви отговори г. Каравеловъ, като му казахте, че не се приема неговата кандидатура?

— Не ми каза нищо.